

[Søren Olesen.]

perne. De to partier gik altså ind for, at denne udligning skulle fremmes. Ved den lejlighed udtalte ordføreren for socialdemokratiet, det ærede medlem hr. Kaj Andresen (jfr. tidenden 1953—54 sp. 390):

„Det er, som jeg før har sagt, sådan, at zoneinddelingen virker uretfærdig, især for rentemodtagerne på landet. . . . Den endelige opretning af dette forhold, som må til, nås vel først gennem en større reform.“

Nu ligger altså denne større reform her i folketinget, men opretningen af dette forhold er ikke sket.

Det ærede medlem hr. Svend Jørgensen udtalte ved samme lejlighed (jfr. tidenden 1953—54 sp. 394):

„Når alderspensionen forhåbentlig inden altfor længe bliver gennemført, er man jo enig om, at pensionen bør være ens for alle, hvor de end bor i landet.“

Nu står man altså overfor at ville gennemføre denne folkepension, men man har ikke gjort den ens for alle her i landet.

Også fra kommunistisk side og fra retsforbundet er der gentagne gange blevet givet tilslutning til den tanke. Derfor mener jeg absolut, det havde været rigtigt, at man havde gennemført denne udligning nu, når man gennemfører den store reform.

Jeg skal sammenfatte vore ønsker i følgende:

For det første ønsker vi, at folkepensionen ikke udbetales til personer, som selv har midler til at betrygge deres alderdom. Det er samfundets pligt at sørge for de gamle, som er udsat for nød og fattigdom, men det tjener intet fornuftigt formål at dele ud til velhavere, det er kun at forøge byrden for de produktive aldersklasser. Al kollektiv sikring bygger på det princip, at den, der kommer ud for ulykker, har krav på hjælp. Hvis huset ikke brænder, har man ikke krav på nogen erstatning. Hvis man i forsikringsverdenen ville gå over til det princip, man her foreslår, ville præmierne vokse folk over hovedet og alt forsikringsvæsen blive fuldstændig ødelagt. Vi har i mit parti ikke opgivet troen på, at der kan skabes et retfærdigere samfund, hvor de fleste kan sikre deres alderdom, så der bliver en mindre udgift til den folkepension,

som man nu endog vil have til at omfatte så mange som muligt.

Dernæst mener vi, at der er et vigtigt område, hvor man tidligere fra alle sider har ønsket en ændring, og som forslaget kun tager meget lidt hensyn til, nemlig forskelsbehandlingen indenfor de tre kommune-grupper. Når nu finansministeren og regeringen iøvrigt mener, at midlerne er til rådighed, så vil vi foreslå, at de i stedet anvendes til ophævelse af denne mærkelige forskel, som opfordrer gamle og invalider til at søge til overbefolkede byer. For at præcisere vort standpunkt og såvidt muligt sikre, at det bliver taget under overvejelse ved sagens videre behandling, skal jeg tillade mig med mit partis tilslutning at fremsætte følgende forslag om motiveret dagsorden:

„Folketinget opfordrer regeringen og udvalget om folkepension til at overveje en ændring af de foreslåede regler om folkepension således:

at pensionen ikke ydes til personer, der selv har tilstrækkelige midler til at betrygge deres alderdom, og

at det herved sparede beløb anvendes til at imødekomme det almindelige ønske om, at der ydes samme pension på landet og i købstæderne som i hovedstaden, så man undgår forskelsbehandling,

og tinget går dermed over til fortsat behandling af lovforslagene.“

Formanden: Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Thorkil Kristensen: Den anden behandling, der foregår i dag, opfylder ikke de krav, man normalt stiller til anden behandling af lovforslag. Det plejer at være sådan, at ved andenbehandlingen får lovforslaget i det store og hele den form, det skal beholde. Det plejer at være sådan, at så godt som alle større spørgsmål er afklarede, og tredje behandling plejer kun at have det formål, at man skal vente nogle dage for at se, om der i sidste øjeblik skulle opstå nye tanker eller foretages nye overvejelser.

Med hensyn til den foreliggende sag er forholdet imidlertid det, at vigtige problemer vedrørende folkepensionen og derhen